— Чого це вранці пчихати, — дивись,
Невже схолов від сонячного літа?
— Це я від тебе, жінко, простудивсь,
Бо зранку ти — немов північний вітер...

Не перестарайтеся...

Як є у завойовники охочі,
Хай завойовують серця жіночі...
Вчиняйте опір, та недовго, милі,
Щоб завойовники, дивись, не відступили.